

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **O. M.**, narozen dne x, státní příslušnost Ukrajina, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 33, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, čj. OAM-39/LE-BE02-P16-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 16.456 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že branná povinnost, jejíhož výkonu se žalobce obává, je ústavní povinností k ochraně vlasti, jde o zcela legitimní občanskou povinnost, což uznávají mezinárodněprávní smluvní instrumenty týkající se ochrany lidských práv a svobod. Povinnost vykonat vojenskou službu a případně se též podílet na bojových operacích nelze považovat za azylově relevantní pronásledování, neboť dopadá na všechny bojeschopné muže bez rozdílu. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný odůvodnil tak, že žalobce se nezmínil, že by měl jakékoliv potíže se stáními orgány nebo bezpečnostními složkami, nebylo a ani není proti němu vedeno trestní stíhání na území Ukrajiny (na rozdíl od České republiky, kde již byl opakovaně odsouzen za trestný čin). Žalobce neprokázal, že by ukrajinské státní orgány měly o jeho osobu jakýkoliv zájem ve smyslu nasazení do bojových operací ve východní části země. Netvrdil, že by mu v souvislosti s výkonem vojenské služby nebo trestu za dezerci hrozilo nelidské či ponižující jednání ze strany státu.

Žalobce pochází z Kirovohradské oblasti nacházející se v centrální části Ukrajiny, která není zasažena bojovými operacemi, nehrozí tedy, že by žalobce návratem do místa svého předchozího bydliště byl jako civilista vystaven nebezpečí vážné újmy.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví rozsudku žalobou, ve které uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále žalovaný porušil § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12, azylu za účelem sloučení rodiny, azylu z humanitárních důvodů, doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny a v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Současně požádal o ustanovení zástupce s tím, že s jeho pomocí bude žaloba doplněna.

Na výzvu soudu doplnil žalobu soudem ustanovený zástupce žalobce. Ten v podání ze dne 18. 5. 2015 uvedl, že napadeno je rozhodnutí ze dne 3. 3. 2015, čj. OAM-39/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, že žalobce je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně do 30. 6. 2015. V podání je nicméně výslovně uvedeno, že jím zástupce žalobce reaguje na výzvu soudu ze dne 5. 5. 2015 a míní jím doplnit žalobu doručenou soudu dne 4. 5. 2015. Veškerá další argumentace se však týká pouze toho, zda byly v případě žalobce splněny hmotněprávní předpoklady pro vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Zástupce žalobce dále namítl, že žalovaný řádně neodůvodnil, proč byla doba trvání zajištění stanovena v maximálním přípustném rozsahu. Z judikatury přitom plyne, že důvody pro zajištění je třeba přezkoumávat v zhruba měsíčních intervalech.

Dne 10. 8. 2015 doručil zástupce žalobce soudu podání, v němž uvedl, že při doplnění žaloby došlo k pochybení, což zjistil při nahlížení do spisu dne 27. 7. 2015. Zástupce žalobce doplňoval žalobu na základě kopie rozhodnutí zaslané žalobcem, neboť kopii rozhodnutí správní soud nezasílá a časové rozmezí (lhůta 9 dní) a zahraniční cesta neumožňovalo seznámit se s rozhodnutím. V doplnění žaloby tak byly formulovány žalobní body proti rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nikoliv proti žalobou napadenému rozhodnutí. Zástupce žalobce požádal o prominutí zmeškání lhůty k doplnění žaloby a současně žalobu doplnil o žalobní body reagující na důvody zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Konkrétně žalobce uvedl, že žalobce sice při pohovoru v řízení před žalovaným přiznal ekonomickou povahu důvodů, které jej vedly k odchodu ze země původu, poukázal nicméně též na aktuální situaci v zemi původu a povinnost narukovat do armády. Odpírání nástupu do armády z důvodu svědomí přitom může být důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud v obavách z výkonu vojenské služby existuje aspekt svědomí, mohou tyto obavy představovat důvod

pro udělení mezinárodní ochrany. Aspekt svědomí přitom žalovaný zcela záměrně pominul, ačkoliv žalobce se jasně vyjádřil, že nechce zabíjet a střílet vlastní spoluobčany. Z judikatury přitom plyne, že trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval válečné zločiny, zločiny proti lidskosti apod., mohou být považovány za akt pronásledování (rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012 – 44, rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13). Správní orgán byl proto povinen vést dokazování k podmínkám nasazení armády a charakteru bojů v daných oblastech, zda je nasazení armády legitimní a v souladu s mezinárodním právem. Dále měl zjišťovat, jak je zacházeno se zajatými vojáky ze strany proruských separatistů, zda jim například hrozí mučení a nelidské zacházení a v neposlední řadě také jaké tresty hrozí ze strany ukrajinských úřadů za odmítnutí nastoupit do armády. O tom, že na Ukrajině dochází k porušování mezinárodního práva, svědčí prohlášení Vysoké komisařky OSN pro lidská práva Navi Pillay, zpráva Amnesty International o situaci na Ukrajině za rok 2014/2015 a zpráva Human Rights Watch 2015. Nic z toho žalovaný nezhodnotil, což zakládá rozpor jeho rozhodnutí s § 3 správního řádu a § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Žalovaný hodnotí aktuální situaci na základě informací obsažených ve zprávách o zemi původu, které vytrhuje z kontextu, závěr o tom, že je v zemi původu s výjimkou dvou regionů bezpečná situace, kontrastuje s prohlášením ukrajinského prezidenta, podle něhož je v zemi původu válka.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že země původu žalobce je z hlediska standardů požadovaných § 14a zákona o azylu považována za zemi, v níž existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 kvalifikační směrnice a žalobce k ní má přístup. Žalobce nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu, není ani představitelem žádné rizikové skupiny, tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině z pohledu stavu dodržování lidských práv vycházel z aktualizovaných a objektivně relevantních informací týkajících se bezpečnosti v zemi původu. K žalobcově obavě z povolání k výkonu vojenské služby žalovaný s odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 4 Az 31/2014 a Krajského soudu v Praze sp. zn. 46 Az 1067/2002 uvedl, že vojenská služba patří mezi státoobčanské povinnosti. Ani v případě, že za vyhnutí se vojenské službě hrozí přiměřený trestní postih, nejde o důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení tzv. humanitárního azylu, neboť za relevantní důvod nelze považovat obtíže žalobce stran obživy či možnosti seberealizace, udělení humanitárního azylu neopodstatňuje ani zdravotní stav žalobce.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud projednal žalobu v rozsahu žalobních bodů vymezených v podání žalobce ze dne 10. 8. 2015, k čemuž byl zavázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, čj. 5 Azs 149/2016 – 38. Naopak nepřihlédl k žalobním bodům uplatněným v podání

ze dne 18. 5. 2015, neboť v tomto rozsahu žalobce při jednání dne 20. 11. 2017 omezil rozsah soudního přezkumu v souladu s § 71 odst. 2 větou druhou s. ř. s. V samotné žalobě pak žádné žalobní body, které by samy o sobě byly způsobilé vyvolat přezkum rozhodnutí žalovaného, obsaženy nejsou, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 5 Azs 149/2016 – 38 (bod 36).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 2. 2015 projevil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců úmysl požádat o mezinárodní ochranu, a to poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, které mu bylo uděleno rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014. V návaznosti na to vyzval žalovaný žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou s ním sepsal dne 2. 3. 2015. Žalobce v žádosti uvedl, že v letech 1998-2000 vykonal základní vojenskou službu u raketového vojska. V roce 2007 odjel ze země původu za prací a novým životem, a to na základě pracovního víza. Dlouhodobý pobyt mu skončil v roce 2013, od té doby žije na území České republiky nelegálně. V případě, že by se musel vrátit do země původu, má obavu z toho, že by musel jít do války, nemá ani kam jít, rodiče ho vyhodili. Ve vlastnoručním prohlášení uvedl, že se nemá kam vrátit ani ke komu, nechce válčit, střílet a zabíjet. Dne 10. 3. 2015 proběhl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, při němž žalobce sdělil, že v roce 2000 se odstěhoval od rodičů, u nichž je stále hlášen k pobytu, v roce 2007 se rozhodl odjet z Ukrajiny a přicestoval do České republiky za novým životem a prací, od roku 2011 na Ukrajině nebyl. Od roku 2013 žil na území České republiky nelegálně, v roce 2014 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Do země původu se nevrátil, protože tam je válka a neměl by tam kde žít. Právě z těchto důvodů žádá o mezinárodní ochranu, chtěl by zůstat v České republice, normálně žít a pracovat, na Ukrajině není možné být normálním člověkem. Před odchodem ze země původu měl drobné problémy, protože mluví rusky, ne ukrajinsky. Takoví lidé mají problémy například při shánění práce, bydlení, ale i v obchodech, je to obecný problém. V případě návratu do země původu se obává povolání do armády a celkové situace, která je nyní na Ukrajině. Nemá kam jít, musel by jít žít do jiného města.

Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí zprávu Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 16. 4. 2014 o vývoji bezpečnostní situace na Ukrajině, výroční zprávu Human Rights Watch za rok 2015, výroční zprávu Amnesty International za období 2014/2015, zprávy ČTK ze dne 14. 1. 2015, 22. 2. 2015, 26. 2. 2015 a 5. 3. 2015, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z ledna 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině (aktualizace č. 2), zprávu Freedom House z ledna 2015 (Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina), výňatky ze zákona Ukrajiny o vojenské povinnosti a vojenské službě a trestního zákoníku. Žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen dne 14. 4. 2015. Uvedl přitom, že pokud bude poslán zpět, bude muset jít do války nebo ho zavřou, protože odmítne nastoupit vojenskou službu.

Soud vycházel při posuzování žaloby ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany,

který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 2. 3. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s. (shodně viz rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2016, čj. 2 Azs 127/2016 – 31, bod 19).

K jednotlivým námitkám uvedeným v doplnění žaloby soud uvádí:

Řádnými žalobními body žalobce napadl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil azylovou relevantnost obav žalobce z povinnosti nastoupit výkon vojenské služby a z nasazení do válečného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny a dále obav z trestního postihu v případě vyhýbání se nástupu vojenské služby. V této souvislosti namítl, že žalovaný měl vést dokazování ke zjištění, jak vypadá nasazení armády a boje v daných oblastech, zda je nasazení armády legitimní a v souladu s mezinárodním právem, zacházení se zajatými vojáky ze strany proruských separatistů a povahu trestů hrožících za odmítnutí nastoupit do řad armády.

Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho

případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

O legalitě vyhlášení mobilizace a nasazení ozbrojených sil na východě země nelze v kontextu mezinárodněprávním s ohledem na vznik a následný vývoj situace v Doněcké a Luhanské oblasti pochybovat. V těchto oblastech začaly ozbrojené separatistické oddíly destruovat lokální vládní struktury za účelem zamezení výkonu moci ze strany centrální vlády, ve snaze nahradit tyto mocenské struktury vlastními a vytvořit svébytný územní celek. Přitom tyto oddíly využívaly nikoliv běžné, i civilisty užívané zbraně, nýbrž vojenskou výzbroj a pokoušely se rozšířit svůj vliv na co největší území v Doněcké a Luhanské oblasti, zmocňovaly se přitom strategických vojenských pozic. Za této situace tak nebylo možné zajistit ochranu celistvosti a svrchovanosti země pouze s využitím stávajících ozbrojených sil, ale pochopitelně bylo třeba mobilizovat dostatečný počet mužů k službě v těchto silách. Žalobce v žalobě ani jejích doplněních nepřinesl žádné argumenty, které by dokládaly, že vyhlášená mobilizace je v rozporu s mezinárodním či vnitrostátním právem. Netvrdil to ani v řízení před správním orgánem, takže žalovanému nevznikla povinnost se touto otázkou podrobněji zabývat a odůvodnit.

K otázce, do jaké míry je obava žadatele o mezinárodní ochranu z povinnosti nastoupit vojenskou službu a z nasazení do válečného konfliktu relevantní z pohledu jednotlivých forem mezinárodní ochrany, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24, a to právě ve vztahu k situaci na Ukrajině. V uvedeném rozhodnutí navázal především na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Andre Lawrence Shepherd* (C-472/13). Soud při posouzení této žaloby vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, resp. Soudního dvora Evropské unie, s nimiž se ztotožnil a neshledal důvod odklonit se od nich.

V této souvislosti je třeba zmínit významnou skutkovou okolnost, která vyšla najevo při jednání, a sice že žalobci dosud nebyl doručen povolávací rozkaz. Vojenská správa učinila dle informací od žalobcovy matky několik pokusů o doručení povolávacího rozkazu, ale jelikož žalobce po celou tuto dobu byl na území České republiky, nepodařilo se mu jej doručit. Z toho plyne, že nelze dovodit, v jaké vojenské jednotce by žalobce působil, byl-li by povolán k výkonu vojenské služby, zda je tato jednotka zapojena do bojů na východě Ukrajiny (resp. zda lze předpokládat, že tomu tak bude) a zda se tato jednotka podílí na páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti.

Úvodem považuje soud za významné předeslat, že branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. V době ozbrojeného konfliktu, do něhož je tento stát zavlečen, resp. hrozby konfliktu je tato povinnost ještě významnější a naléhavější. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012 – 44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří bez relevantních důvodů odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu. Z pohledu akceptovatelnosti odepření výkonu vojenské služby z důvodu svědomí, což se u žalobce projevuje tím, že nechce střílet a zabíjet, je třeba odlišně přistupovat k takovéto výhradě uplatněné ve vztahu k výkonu základní vojenské služby v době bezpečnostně klidné a uplatnění této výhrady při bezprostředním ohrožení státu, kdy stát vyhlásí mobilizaci. Je totiž základní povinností každého občana bez rozdílu podílet se na obraně státu. V této souvislosti soud dodává, že žalobce neuvedl žádné bližší skutečnosti, z nichž pramení jeho odmítavý postoj ke službě ve vojsku, v němž přitom v minulosti vykonal základní vojenskou službu, svoji motivaci hlouběji neosvětlil. Není tak zřejmé, zda se jedná o projev žalobcova náboženského přesvědčení, politického svetonázoru, o důsledek jeho humanistického založení nebo jen projev toho, že již nemá vůbec žádný zájem o dění v jeho zemi původu, neboť si v České republice založil „nový život“, jak sám vypověděl, a necítí se být vázán jakýmkoliv povinnostmi k zemi původu.

Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 8 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené ustanovení je transpozicí čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a musí být vykládáno v jejím světle. Dle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (tj. zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, vážný nepolitický zločin, čin, který je v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN).

Jinými slovy řečeno, mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit osobě, jestliže se odůvodněně obává, že by mohla být trestně stíhána nebo by jí byl uložen trest

z důvodu, že odepře výkon vojenské služby za konfliktu. To ovšem pouze za omezující podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným z pohledu mezinárodního práva protiprávním jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařízené mobilizace i prostředky trestního práva.

V situaci, kdy žalobce v řízení konzistentně a věrohodně uváděl jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu, že se obává povolání k výkonu vojenské služby a především pak nasazení do ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, bylo povinností žalovaného shromáždit takové zprávy o zemi původu, na jejichž základě by bylo možno posoudit, zda v ozbrojeném konfliktu nedochází k porušování pravidel mezinárodního válečného, resp. humanitárního práva.

Ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí se relevantním otázkám zčásti věnuje informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (např. odst. 5, 19-22), méně pak i výroční zpráva Human Rights Watch, výroční zpráva Amnesty International (sekce „ozbrojený konflikt“), výňatek z ukrajinského trestního zákoníku. Soud se ztotožnil s žalobcem v tom, že rozsah skutkových zjištění, které lze z těchto zpráv o zemi původu učinit, není dostatečný pro posouzení podmínek pro přiznání azylu pro odůvodněný strach z pronásledování spočívajícího ve výkonu vojenské služby za podmínek porušujících mezinárodní válečné a humanitární právo. Žalovaný zjistil skutkový stav nedostatečně, což ovšem bez dalšího není důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jak plyne z § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 77 odst. 2 s. ř. s., lze tuto vadu řízení zhojit tím, že soud doplní za účelem úplného zjištění skutkového stavu dokazování. Takto soud v dané věci postupoval a při jednání, které se konalo dne 20. 11. 2017, provedl důkaz zprávami Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 1. 12. 2014 do 15. 2. 2015 (zpráva ze dne 15. 2. 2015) a navazujícím období od 16. 2. do 15. 5. 2015 (zpráva ze dne 1. 6. 2015). Obě zprávy jsou zaměřeny na detailní popis stavu bojových operací s tím, že popisují i excesy, k nimž dochází na obou bojujících stranách. Doplnění dokazování nedosahuje charakteru rozsáhlého dokazování či jeho zásadního doplnění, neboť jde pouze o provedení důkazu dvěma listinami, které si soud opatřil bez větších obtíží a ani potřeba provést tyto důkazy při jednání se negativně nepromítla v délce řízení, neboť jednání by bylo třeba nařídit i bez doplňování dokazování. Základní (byť kusé) dokazování k těmto skutečnostem bylo provedeno již ve správním řízení (viz shora citované zprávy o zemi původu), doplnění dokazování tak nesměřovalo ke zjištění skutečností, k nimž by doposud nebyly provedeny vůbec žádné důkazy.

Ze zprávy ze dne 15. 2. 2015 soud zjistil, že neplnění všech ustanovení Minské dohody ze září 2014 má vážný dopad na stav lidských práv, zejména na počet zabitých a zraněných civilistů a vysídlených osob. Situace v četných lokalitách zasažených boji je charakterizována narůstajícím používáním těžkých a sofistikovaných zbraní, včetně systémů pro odpalování více raket současně, novými ofenzivami v několika oblastech a plošným ostřelováním.

Zmíněn je pokračující příliv těžkých zbraní a zahraničních bojovníků mj. z Ruské federace. Mírové rozhovory vedené ve dnech 11. a 12. února 2015 v Minsku vyústily v dohodu, která mimo jiné stanoví nové příměří začínající od 15. února, stažení těžkých zbraní z kontaktní linie, vytvoření bezpečnostní zóny 50-140 km a stažení zahraničních armádních útvarů, žoldáků a zbraní z území Ukrajiny. Bylo rovněž dojednáno propouštění rukojmí a nezákonně zadržovaných osob mechanismem „všechny za všechny“. Je konstatováno, že bezpečnostní situace a stav lidských práv na východě se v lednu a únoru 2015 dramaticky zhoršil. V oblastech nepřátelských střetů nadále dochází k trvalému a plošnému ostřelování hustě obydlených civilních oblastí všemi stranami a ke zvyšování počtu každodenně zabíjených a zraňovaných civilistů. V lednu začaly být znovu používány tanky, těžká děla a systémy pro odpalování více raket současně, používání těchto zbraní se rozšířilo na osídlené oblasti podél nebo poblíž kontaktní linie, od poloviny ledna se ozbrojené boje vystupňovaly na úroveň, jaká nebyla od Minské dohody z 5. 9. 2014 zaznamenána. Plošné ostřelování obydlených oblastí (těch, co jsou pod kontrolou vlády, i těch, nad nimiž mají kontrolu separatisté) bylo nadále velmi rozšířené. Došlo k četným případům ostřelování obytných oblastí, které se nenacházejí poblíž žádných vojenských pozic. Od sklonku ledna po vzednutí nepřátelských bojů je zaznamenávána na obou stranách evakuace civilistů, která je ovšem ztěžována ostřelováním území pod kontrolou vlády a evakuačních tras. Zpráva popisuje, že kontinuálně dochází k výměnám zadržovaných osob a zajatců, včetně vojáků. Plošné ostřelování obytných oblastí v Doněcké a Luhanské oblasti je vyšetřováno ministerstvem vnitra a SBU, významnou překážkou vyšetřování zůstává nedostatečný přístup na ostřelovaná území. Úřady vojenského státního zastupitelství vedly 49 trestních řízení proti příslušníkům ukrajinské Národní gardy a ukrajinských ozbrojených sil a 26 trestních řízení, jejichž předmětem byly případy porušení lidských práv, včetně svévolného věznění a nezákonné zbavení svobody, kterých se dopustily prapory Ajdar a Donbas. Vojenské státní zastupitelství oznámilo dokončení předsoudního vyšetřování příslušníků praporu Ajdar obviněných ze zabití civilisty.

Ze zprávy ze dne 1. 6. 2015 plyne, že ačkoliv současné příměří na východní Ukrajině dojednané dne 12. 2. 2015 není plně dodržováno, došlo k celkovému poklesu celoplošného dělostřeleckého ostřelování obydlených oblastí a v důsledku toho k poklesu počtu obětí na životech mezi civilisty a počtu zraněných civilistů. V období do 19. 2. do 10. 4. bylo příměří obecně dodržováno, přestože každý den bylo referováno o izolovaných šarvátkách a střetech. Je konstatováno, že příměří ze dne 15. 2. 2015 vedlo ke značnému snížení intenzity a geografického rozsahu nepřátelských bojů, s výjimkou blízkého okolí města Debalceve. Z kontaktní linie byly staženy těžké zbraně, používání těžkých zbraní bylo obnoveno jen v okolí vesnice Šyrokyne a v blízkosti doněckého letiště. Pokračovalo propouštění zajatců a nezákonně vězněných osob, a to v rámci programu „všechny za všechny.“

Ze zmíněných zpráv je relevantní především zpráva pozdější, neboť zahrnuje období, do něhož spadá okamžik rozhodný z hlediska § 75 odst. 1 s. ř. s. Z informací v nich obsažených o charakteru bojových operací a podmínkách, které je doprovází, vyplývá, že ojediněle dochází na obou stranách konfliktu k excesům. Od uzavření příměří dne 15. 2.

2015 ustalo celoplošné ostřelování obydlených oblastí, těžké zbraně byly staženy z kontaktní linie, pokračují evakuace civilistů. Byla tedy prosazena opatření, která výrazně snižují intenzitu bojů a zmírňují charakter střetů (vyloučení těžkých zbraní). Jsou prosazována též opatření k ochraně civilistů, jako je vytvoření bezpečnostního pásma, stažení těžkých zbraní, ústup od plošného ostřelování obydlených oblastí a zlepšení průběhu prováděné evakuace civilního obyvatelstva, které významným způsobem snižují riziko, že bude docházet k porušení mezinárodního humanitárního práva. Nezákonná činnost dobrovolnických praporů Ajdar a Doněck je prošetřována, rovněž vojenské státní zastupitelství vyšetřuje případy porušování lidských práv. Byť jsou referovány i některé excesy týkající se zacházení se zajatci ze strany separatistů, dochází kontinuálně k výměnám zajatců, a to ve velkém měřítku. Z veřejně dostupných informací je známo, že ačkoliv Ukrajina není smluvním státem Statutu Mezinárodního trestního soudu, učinila dne 17. 4. 2014 a 8. 9. 2015 dvě prohlášení ve smyslu čl. 12 odst. 3 Statutu Mezinárodního trestního soudu, v jejichž důsledku byla tomuto soudu přiznána pravomoc vyšetřovat a stíhat zločiny, k nimž na území Ukrajiny došlo po 21. 11. 2013 (<https://www.icc-cpi.int/ukraine>). Ze shromážděných zpráv pak vyplývá, že vojenské státní zastupitelství stíhá trestné činy, jichž se dopustili příslušníci vojenských jednotek, a že zrušení trestní odpovědnosti za činy spáchané na území Luhanské a Doněcké lidové republiky se nevztahuje na ty nejzávažnější trestné činy.

Z toho tedy plyne, že Ukrajina jakožto jedna ze stran ozbrojeného konfliktu je připravena stíhat i případné válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, resp. umožnit jejich stíhání Mezinárodnímu trestnímu soudu. Je tedy málo pravděpodobné, že by žalobce mohl být v rámci zapojení do bojových operací veden ke spáchání takových zločinů. Za této situace pak bylo na žalobci, aby s dostatečnou přesvědčivostí prokázal, že jednotka, ke které patří (resp. v níž má vykonávat vojenskou službu), provádí nebo v minulosti prováděla operace, které jí byly přiděleny, za takových podmínek, že je vysoce pravděpodobné spáchání činů, jejichž povaha odpovídá činům dle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice (viz rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci *Shepherd*, body 42 a 43). Ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by všechny vojenské jednotky byly nasazeny do ozbrojeného konfliktu a že by všechny vojenské jednotky páchaly válečné zločiny či zločiny proti lidskosti. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, v jaké vojenské jednotce bude vykonávat vojenskou službu, že se tato vojenská jednotka bezprostředně podílí na bojových operacích na východě Ukrajiny a že v této jednotce v minulosti došlo ke spáchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti (nebo je na základě známých skutečností pravděpodobné, že k tomu dojde v budoucnu). Žalobce nicméně ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti (ve výše uvedeném smyslu), natož aby je prokázal, pouze obecně uvedl, že hrozí, že bude povolán k výkonu vojenské služby, povolávací rozkaz přitom doposud nepřevzal. Z této skutečnosti ovšem nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že žalobce bude nucen podílet se při výkonu vojenské služby na páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti. Případný trest, který žalobci hrozí za nenastoupení vojenské služby, tak nelze objektivně považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 ve spojení s § 12 zákona o azylu, interpretovaných ve světle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice. Ze zmíněných zpráv nelze ani dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobce jakožto příslušník ukrajinské armády byl v případě zajetí separatistickými oddíly vystaven mučení či nelidskému zacházení v podmínkách ozbrojeného konfliktu, byť samozřejmě

byly zdokumentovány i ojedinělé excesivní případy, pravidelně dochází k výměnám zajatců.

Soud doplňuje, že na případ žalobce nelze vztáhnout závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004 - 49, jichž se dovolává žalobce v doplnění žaloby, neboť žalobce neodpírá výkon vojenské služby z důvodu náboženského vyznání či politického přesvědčení, ani závěry rozsudku ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008 - 83, neboť na Ukrajině nejsou branci vystaveni hrozbě „z obou stran“, jak tomu bylo ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem týkající se specifického postavení branců v Alžírsku.

Z rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Shepherd* a rozsudku NSS čj. 5 Azs 158/2015 - 24 vyplývá, že na případy žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým v důsledku odepření výkonu vojenské služby hrozí trest, je v obecné rovině možné aplikovat čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice, podle nichž lze za pronásledování považovat právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání. Pod toto pravidlo by totiž teoreticky bylo možné podřadit i tresty ukládané osobám, které odmítly nastoupit k výkonu vojenské služby. Soudní dvůr EU nicméně ve shora citovaném rozsudku dovedl, že uložení trestu odnětí svobody nebo propuštění z armády z důvodu odepření povinnosti vykonat službu nejsou s ohledem na legitimní výkon práva dotyčného státu udržovat ozbrojené síly považována za natolik nepřiměřená nebo diskriminační, že by patřila mezi akty pronásledování. Stát má nepochybně legitimní důvod uložit osobě, která odmítá vykonat vojenskou službu, i trest odnětí svobody, aby udržel svoji bojeschopnost. Tím spíše to platí v situaci lokálně omezeného ozbrojeného konfliktu, u něhož nelze vyloučit, že eskaluje do regulérní válečné situace, a to i za účasti cizího státu. Žalobce neosvědčil (ani netvrdil), že by ke dni vydání rozhodnutí žalovaného byl v postavení osoby vyhýbající se povinné vojenské službě či mobilizaci, tudíž že by se na něj vztahovaly tresty za nenastoupení vojenské služby. Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, která je součástí správního spisu, plyne, že lidé vyhýbající se na Ukrajině odvodu do armády mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci bylo v roce 2014 údajně odsouzeno 32 osob, všichni, kdo byli uznáni vinnými, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest. Přiměřenost těchto opatření je možné dokladovat srovnáním se sazbou trestu odnětí svobody trestného činu nenastoupení mimořádné služby (za stavu ohrožení státu nebo válečného stavu) v ozbrojených silách (§ 373 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) v České republice, která činí jeden rok až pět let.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému právnímu posouzení věci, tedy že strach žalobce z pronásledování v zemi původu není odůvodněný, neboť jednání státních úřadů, kterého se obává (povolání k výkonu vojenské služby, případně nasazení do bojových operací na východě Ukrajiny), nelze považovat za pronásledování. Nemá tak naplněn základní předpoklad pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobce v této souvislosti bez bližšího vysvětlení namítl porušení § 14a zákona o azylu. K tomu soud uvádí, že nebezpečí, jímž by byl žalobce vystaven jakožto příslušník ukrajinské armády, jsou relevantní toliko z pohledu azylu jakožto privilegované formy mezinárodní ochrany, nikoliv z hlediska doplňkové ochrany. Ačkoliv to § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. výslovně nestanovil, má toto ustanovení omezený osobní rozsah, neboť se vztahuje výlučně na civilisty (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo rozsudek ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Obavu žalobce, že by jako příslušník vojenských jednotek mohl při nasazení do ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny utrpět zranění nebo být usmrcen, nelze podřadit § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Při jednání žalobce poukázal na to, že ze zpráv o zemi původu, jimiž soud provedl důkaz, plyne, že bezpečnostní situace je zhoršená i v jiných částech Ukrajiny než jenom v Doněcké a Luhanské oblasti, např. v Charkově, Oděse a Mukačevu. K tomu soud uvádí, že ohrožení žalobce jakožto civilisty v důsledku ozbrojeného konfliktu lze podřadit pod § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu shodně vyplývá, že střety mezi vládním vojskem a povstanci se opakovaně (s různou intenzitou) odehrávaly pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Ostatní části ukrajinského území nejsou zasaženy žádnými ozbrojenými střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a separatisty, případné útoky (v Charkově a Mukačevu) jsou zcela ojedinělé, mají jiné původce a motivy. Události v Oděse v roce 2014 byly odlišného charakteru, od té doby je situace v této oblasti stabilizovaná. Tyto bezpečnostní incidenty samy o sobě nepředstavují situaci ozbrojeného konfliktu, nezavádají příčinu aplikaci § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce nemá s těmito třemi ukrajinskými městy nic společného, před odchodem ze země původu v nich nepobýval a ani není nucen navrátit se právě do těchto míst.

Ze zpráv o zemi původu jednoznačně plyne, že Ukrajina jako celek se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17). Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Z výpovědi žalobce vyplývá, že v zemi původu nebyl od roku 2011, kdy ještě byla na celém území Ukrajiny mírová situace. Žalobce nebydlí v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi. Bydlel v Kirovohradské oblasti, přičemž v návratu do místa bydliště mu nic nebrání, absence jakéhokoliv zázemí takovou překážku nepředstavuje. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista

terčem svévolného násilí. Žalovaný tedy správně dovodil, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Soud uzavírá, že poté co při jednání doplnil dokazování, lze mít skutkový stav za úplně zjištěný, čímž byla odstraněna žalobcem vytýkaná vada správního řízení, a to plně v souladu s procesními předpisy upravujícími řízení před soudem. Na podkladně takto zjištěného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného z hlediska aplikace § 12 písm. b) zákona o azylu ob stojí. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání azylu z důvodu, že mu v případě návratu do země původu hrozí povolání k výkonu vojenské služby, nebo uložení trestu, bude-li se nástupu výkonu vojenské služby vyhýbat. Rovněž § 14a odst. 2 zákona o azylu byl žalovaným aplikován správně.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Usnesením ze dne 5. 5. 2015, čj. 49 Az 55/2015 – 14, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení čtyři úkony právní služby, a to převzetí zastoupení, sepsání doplnění žaloby ze dne 10. 8. 2015, sepsání kasační stížnosti ze dne 28. 6. 2016 (zahrnující i následné odstranění vad kasační stížnosti podáním ze dne 8. 8. 2016) a účast při jednání soudu dne 20. 11. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. b), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést, tj. o částku 2.856 Kč (21 % z 13.600 Kč). Zástupci žalobce tak náleží odměna a náhrada v celkové částce 16.456 Kč. Úkon spočívající v poradě s klientem ze dne 18. 7. 2015 je součástí úkonu spočívajícího v převzetí zastoupení, jehož nedílnou součástí je vedle nahlížení do spisu ze dne 17. 7. 2015 i první porada s klientem. V návaznosti na tuto poradou učinil zástupce žalobce první, dané věci odpovídající procesní úkon (doplnění žaloby ze dne 10. 8. 2016), je tedy zřejmé, že teprve touto poradou bylo dovršeno převzetí zastoupení. Porada ze dne 7. 7. 2016, jejímž předmětem bylo seznámení s rozsudkem krajského soudu, a porada ze dne 31. 8. 2017, jejímž předmětem bylo seznámení žalobce s rozsudkem

Nejvyššího správního soudu, nepochybně nejsou takovými úkony, jejichž délka by měla přesahovat jednu hodinu. Obě rozhodnutí soudů, s nimiž měl zástupce seznamovat žalobce, jsou stručná, ke zvolení dalšího postupu není třeba úzká součinnost s klientem, neboť obě rozhodnutí jsou postavena na výkladu procesních norem upravujících řízení před správními soudy, nikterak se nedotýkají azylového příběhu žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2017

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
B. K.